

Kilde 12: Niels Arnth Jensen om OL i Berlin 1936

Lederen af De Danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger (DDSG&I) Arnth Jensen skrev i august 1936 i sin organisations blad *Dansk Idræt* om åbningshøjtideligheden ved OL i Berlin 1936.

Spørgsmål:

1. Hvad lægger Arnth Jensen særligt vægt på?
2. Hvad er kildens tendens?
3. Hvordan beskrives afrejsen fra Berlin?

Gennem dagbladenes beskrivelser har Dansk Idræts læsere allerede fået et indtryk af den storslåede åbningshøjtidelighed. Overvældende, pompøst, betagende var det hele. Først modtagelsen af "der Führer" med afsyngelse af "Deutschland über alles" og Horst Wessel sangen, medens hundredetusinde oprakte arme hilser ham – dernæst nationernes indmarch med Grækenland forrest og med den gamle marathondløber med oliegrenen til Hitler i spidsen, talerne, sangen, antændelsen af den olympiske ild, aflæggelsen af den olympiske ed osv. – ja, alt dette kan ikke fortælles, ikke beskrives, det kan kun opleves. Indtrykkene vælter ind på ens sind – man føler sig så lille i alt dette store, og uvilkårlig glider øjet mod den lille flok, der står bag Dannebrog, - det flag, der for resten i sin tid er skænket af "DDSG&I" – og man tænker: "Kan de nu hævde sig her? Vil vor nationalsang komme til at lyde for disse tusinder?" – Det håb blev ikke opfyldt, men Danmarks navn kom alligevel på alles læber og Danmarks flag blev ført frem af en dansk ungdomskare, der ved sit dygtige arbejde gav Danmark mere ære og anerkendelse end selv en guldmedalje for en enkeltmandspræstation ville have givet os. Og det blev vore folk, der gjorde det stykke arbejde. Aldrig har Niels Bukh og hans gymnaster vist bedre gymnastik end hin mandag aften, da de under de meste ugunstige forhold – regn og tidsforandring i programmet – repræsenterede os, nej hele Danmark, der nede i vort store naboland, og repræsenterede os for hele verden. I sådanne øjeblikke blev øjet vådt - man tænker ikke på sig selv, - man tænker kun på Danmark. - Inderlig tak skal de have for sejren, de vandt – den, der kun blev vundet gennem ærligt og strengt arbejde for fælles håb og fælles sag. Og lad mig sige det her: Vi så rigtigt, da vi valgte at lade dansk gymnastik repræsentere på denne måde. Der er talt og skrevet om, at vor repræsentation skulle være et "masseopbud". – svenskerne valgte denne form, men jeg spørger i dag: "Hvem huskes længst og hvad gjorde størst indtryk i Berlin, enten danskernes eller svenskernes gymnastik?" Ja, jeg er ikke i tvivl, og det er heller igen andre af dem, der var dernede og se det. (...)

Ja, det var store og indholdsrige dage der nede i Berlin. Meget så vi – bl.a. også ministerpræsident Görings jagtslot og Karin Görings gravplads – og meget oplevede vi. Man kunne fylde flere sider med at fortælle om oplevelserne, men lad mig slutte med at fortælle, hvorledes afrejsen formede sig, idet det giver et godt billede af, hvilket indtryk vore folk havde sat sig der nede. Efter ønske fra lejrkommandanten i Döbritzlejren mødte vi fredag morgen kl. 6.30 ved flagstangen, hvor Dannebrog vajede. Her var et musikkorps på 34 mand opstillet, og medens vor nationalsang blev spillet, blev Dannebrog strøget og af majoren overleveret til Niels Bukh til minde om dagen. Majoren understregede i sin tale sin taknemlighed til vore folk ikke alene for den eksemplariske færden i lejren, men også for det, de havde vist, og for det, Tyskland – og særligt den tyske hær – havde lært af vor gymnastik. – Efter majorens tale svingede musikkorpset ud i marchkolonne, og med dette og majoren og hans adjudant i spidsen blev vi fulgt til stationen. Ved afskeden takkede Niels Bukh for gæstfrihed og venlighed og udbragte et leve for det nye Tyskland, og under hornmusik gled toget fra stationen, og rejsen hjem til Danmark var begyndt – hjem til nye sejre i Nykøbing, Nakskov, København og Roskilde.

Olympiaden er endt, men minderne om den lever, og vil leve længe!

Kilden er fra *Dansk Idræt*, nr. 34, 22. august 1936.